

Tisztelni minden embert...

Fehér Jánossal, az Orvosi Hetilap főszerkesztőjével beszélget Nemesánszky Elemér

–Hogyan jut idő sokirányú tevékenység mellett az Orvosi Hetilapra, amelynek másfél évtizede a főszerkesztője vagy?

–1989 óta vagyok a lap főszerkesztője. Ez a része az életemnek rendkívüli örömmel tölt el. Hihetetlen élmény, amikor egy, a nyomdából frissen kikerült újságot a kezébe vesz az ember. Ez a lap hétről hétre megjelent, soha egyetlen szám nem maradt el.

–De kötelezettség is egy ilyen reputációval rendelkező kiadványt továbbblendíteni.

–Amikor 1989-ben megkaptam Trencsényi professzortól ezt a pozíciót, azt gondoltam, hogy ha csak öt évig lennék a főszerkesztője ennek a szaklapnak, az is nagy siker volna!

A Lege Artis Medicinae indulásakor sok sikert kívántam Frenkl Róbertnek, az akkori főszerkesztőnek. Meggyőződése, hogy tisztességes versenytársra szükség van, mert ez a lapok előnyére válik. A két folyóirat remekül meg tud egymás mellett élni, hiszen nem teljesen azonos indítatásból dolgoznak. Őszintén gratulálok, és további sikereket kívánok a LAM-nak!

–Sokat tettél azért, hogy a hazai lektorált szaklapokban közölt tudományos eredményeket a karrier és a tudományos minősítés szempontjából úgy értékeljék, mint a külföldi lapokban megjelenteket, vagyis, hogy „hazai impaktfaktoruk” legyen. Varró Vince és Rák Kálmán professzorral együtt próbáltátok ráébreszteni a magyar orvosokat, hogy ne csak külföldön közöljék eredményeiket, hanem magyar nyelven is. Ez Markusovszky szellemét idézi.

–„...A bűvárnak midőn hona közeleben figyelő és vizsgáló közönségre nem talál, mindig szabadságában áll szellemi termékeivel valamely idegen

nemzet irodalmában fellépni, mi reá nézve talán előnyös, mert nagyobb számú közönséghez szól, ámde ilyenkor ezen irodalom munkásává válik, s bár nevezetes szerepkört vívhat ki magának, de hazája művelődésére befolyás nélkül marad” – mondta Markusovszky Lajos, az Orvosi Hetilap alapítója.

–Sokan a rád leginkább jellemző tulajdonságnak tartják, hogy megadod a tiszteletet minden embernek.

–Ebben az első lendületet a családi, majd a gimnázium, később az egyetemi évek adták. Arra neveltek, hogy minden embert tisztelni kell. Bárki fordult hozzám segítségért, nem utasítottam el, ez számomra természetes volt.

–Több mint negyven éve találkoztunk először, amikor is medikusként a III. Belklinikán jártam és az ott dolgozó orvos bátyámat látogattam meg. Az orvosi szobában éppen a lipidek kémiájáról folyt a beszélgetés. Te azt kérted tőlem, hogy szálljak be a szakmai vitába. Lenyűgöző volt számomra a tapasztalt csapatmunka, a szakmai motiváltság, az elkötelezettség szelleme, ahogyan egy kutatócsoport tagjaiként a lipidekről vitáztatok. Hogyan kerülnek egy belgyógyász érdeklődési körébe a lipidek?

–A lipidekkel a kórbonctani szakvizsgát követően kerültem kapcsolatba. Ebben az időszakban tulajdonképpen a II. Számú Kórbonctani Intézetben dolgoztam, de adminisztratív formában a III. Számú Belgyógyászati és a III. Számú Sebészeti Klinikához tartoztam. Az orvosi diplomám megszerzését követően, 1958-ban, a Koltói Anna Klinikai Tömb kórbonctani részlegén kezdhettem el szakmai karrieremet, amelynek vezetője Szinay Gyula – akkor egyetemi adjunktus – volt. Mint kórboncnokot a III. Számú Bel- és Sebészeti Klinika is foglalkoztatott, majd átkerültem a III. Számú Belgyógyászati Klinikára. Ekkor a klinika igazgatója Gerő Sándor professzor volt, akinek az érlemeszedés problémája iránti elkötelezettségét széles körben ismerték. Ambiciózus voltam és eldöntöttem, hogy a vesebetegségek immunológiájával fogok foglalkozni. Az immunológia kutatása akkoriban még gyerekcipőben járt, engem a kísérletes nephritis érdekelt. Romics László barátommal dolgoztunk együtt e témakörben, és publi-

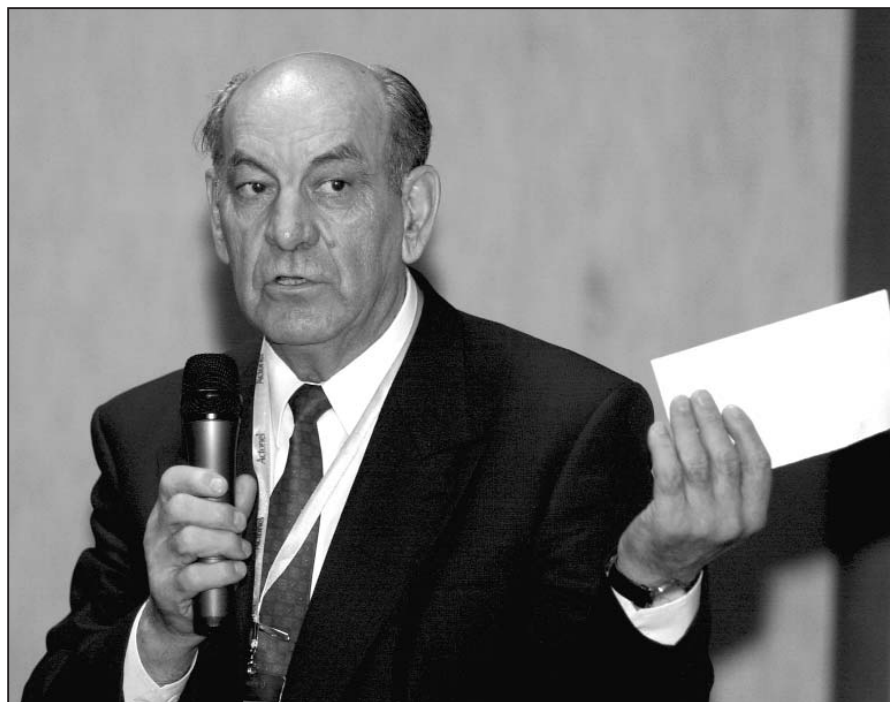
kálni kezdtük közös eredményeinket. Gerő Sándor professzor még az első közlésekhez csak-csak adta a beleegyezését, ám később felhívta a figyelmünket arra, hogy ha külön utakon akarunk járni, megtehetjük – más klinikákon, de nem itt, mert ennek az intézménynek a fő kutatási témája a zsírsanyagcsere. Ezen a klinikán a lipidekkel foglalkozó orvosoknak van jövőjük. A professzor álláspontja méltányolható volt, hiszen az intézmény ehhez a témához rendelkezett kellő felkészültséggel, felszereltséggel.

Annyi önállóság élt azonban bennem, hogy végiggondoljam: a zsírsanyagcsere egyik részről az érrendszerrel, az érlemeszedéssel függ össze, másrészt a májjal. Én a zsírsanyagcsere és a máj kapcsolatát keztem el intenzíven tanulmányozni. Romics László és Lengyel Gabriella társszerzőségével jelent meg a *Lipidek, lipoproteinek és a májbetegségek* című tanulmány, kifejtve, hogy bizonyos esetekben a steatosist mesenchymalis reakció kíséri, és progressziót mutató krónikus májbetegség alakulhat ki. Ha ezt a kutatási eredményt nem Magyarországon publikálom, hanem egy nyugati lapban, akkor azonnal nemzetközi elismerésben részesülhettem volna.

Természetesen nemcsak a zsírmáj kérdése izgatta a fantáziámat, hanem mindaz a probléma, amely egyéb májbetegséget hoz létre. A későbbiekben, amikor már a zsírsanyagcsere és máj vonatkozásában önálló szakterület alkottam magamnak, nem gátolt senki. Gráf Ferenc professzor, aki 1976-tól lett a III. Számú Belklinika igazgatója, már teljes mértékben elfogadta, hogy a májbetegségekkel foglalkozom.

–Egy főnöki verdikttel kapott témában aranybányára leltél. Az igazi sikert azonban a Spirochaeta és a máj kapcsolata, tehát a szifiliszhez kapcsolódó májgyulladás témában érted el, amely révén valóban világhírűvé lettél. Felfedezésed a legnagyobb impaktfaktorú Lancet folyóiratban jelent meg, de tankönyvi adatként neveddel idézik a belgyógyászat bibliájának tartott Cecile-ben is. Mindehhez ráadásul nagyon fiatal voltál. Hogyan született ez a siker?

–Magyarországon az 1970-es évek közepén ismét gyakori megbetegedés lett a szifilisz. Ez a betegség a II. vilá-

háború után nagyon sok gondot okozott, majd a penicillinnek hála, lecsengett. Orvostanhallgatóként egy-egy esetet láthattunk csak a Bőrklínikán, majd a 70-es évektől beinduló turista-utak következtében a betegek száma fokozatosan nőtt, akik többnyire a Bőrklínikára vagy a Koltói Klinika közelében lévő Kun utcai osztályra kerültek. Az ott dolgozó Timmer Margit doktornő segítséget kért tőlem. Az érdekelte, hogy a náluk fekvő szifiliszeseknél minek a következménye lehet az, hogy az esetek egyharmadában jelentősen kóros májműködési próbák is kimutathatóak voltak. Javasoltam, hogy egyik-másik betegnél végezzünk májbiopsziát. Felvetődött bennem, hogy talán a *Spirochaeta pallida* baktérium által indukált májgyulladás jött létre. Akkor már ismert volt a hepatitis B szerológiai markere, az Ausztrália antigén, amelyet később HBsAg-nek jelöltünk. Elvégeztük az Ausztrália antigén vizsgálatot, amely ezekben az esetekben negatív volt. Tehát nem a B-vírus által előidézett hepatitises megbetegedésről volt szó. Józsa László főorvos barátomat, aki Szinay doktor utóda volt a kórbonctani osztályon, kértem meg arra, hogy a betegek közül nyert májmintákban közösen tanulmányozzuk a szifilisz kórokozójának esetleges jelenlétét. A szakirodalomban már volt utalás arra, hogy az ilyen májkárosodásnak esetleg a *Treponema pallidum* lehet a kóroko-

zója, de ezt addig még senki nem tudta igazolni. Boldogok voltunk tehát, amikor az általunk alkalmazott festési eljárásokkal a metszetekben megtaláltuk a szifilisz kórokozóját. Harmincöt szifiliszese betegnél végeztünk májbiopsziát, és ebből 15 esetben igazoltuk a *Treponema pallidum* jelenlétét. Tudatában voltunk annak, hogy ezt az eredményt már rangos külföldi folyóiratban tudjuk megjelentetni.

–*A Lancetben sikerült közölni. Tudsz olyan magyar kutatóorvost, aki „megelőzött” ebben?*

–Nem emlékszem arra, hogy magyar kollégától teljes értékű eredeti közlemény jelent volna meg a Lancetben. Lehetséges, hogy volt, de nem tudok róla. Amikor a felfedezés előtt nem sokkal Angliában jártam tanulmányúton, rájöttem, hogy igazi originális munkát lehetőleg angol nyelven kell megjelentetni valamely neves szaklapban.

–*E felfedezés hogy került a Lancetből a Cecil tankönyvbe?*

–Ez 25 évvel ezelőtt történt, abban az időben, amikor te tanulmányúton voltál Londonban, ahol részt vettél Sheila Sherlock tudományos kollokviumain. Említetted nekem, hogy egyszer a téma éppen a Lancetben megjelent dolgozatom volt.

–*Sheila Sherlock májcentruma biztos, hogy az első Európában, abban az időben pedig a világon a legnagyobb kutatóközpont volt. Valóban jól emlé-*

szem arra, hogy éppen akkor voltam jelen ott, amikor e felfedezésről előadások hangzottak el.

–Ez jelezte azt, hogy külföldön is felfigyeltek a munkára, és közel ezer levelet kaptam a világ különböző tájairól, hogy ebben a témában referáljak vagy további anyagot küldjek a számukra. A következő évben Abraham Brod főszerkesztő kért fel arra, hogy a háromkötetes International Textbook of Medicine második kötetébe írjak egy fejezetet a Spirochaeta okozta hepatitisről. A rákövetkező Cecil-kiadásokban már innen vették át, és azóta valóban a nevemhez kötődik a korai szifilisz hepatitis leírása.

–*Ez fantasztikus siker volt olyan fiatalon! Milyen különös, hogy nem ezt a kikövezett pályát követted, hanem teljesen új témával kezdtél el foglalkozni! Hogy kerültél a szabad gyökök kutatása közelébe?*

–Valóban nem ott folytattam, ahová a siker eljuttatott. Majdnem ezer kutatótól kaptam ugyan levelet, ha csupán egy százalékukkal fel tudtam volna venni a kapcsolatot, az már számomra óriási továbblépést jelentett volna ezen a területen. Szívesen tettem volna ezt, beszéltem is egy angliai intézettel, hogy hogyan s miképp folytathatnánk a kutatást, ám abban az időben egy ifjú magyar kutató nem mozgatható szabadon a világban. Fel kellett adnom a további sikerek reményét, mert nem tudtam odautazni, ahová kellett, s a szükséges anyagokat beszerezni, hogy a laboratóriumi munkát folytathassam. Emiatt új utakra eveztem. A szabad gyök kutatása véletlenül került az életembe. Bár Vilmos biokémikus keresett meg felesége, Pollák Zsuzsanna főorvosnő disszertációja miatt. Kért, hogy tanulmányozzam át, és támogassam további munkáját, hogy kandidátusi fokozatot szerezhessen. Mindketten a szabad gyökökkel foglalkoztak. Bár úr találta fel a dihidrokinolin típusú antioxidánsokat, amelyeket az állatgyógyászatban már sikerrel alkalmaztak. Immunrendszer-erősítőként keverték az állatok ételébe. Azt vizsgálták, van-e immunrendszer-fokozó, -moduláló hatása ennek a szernek. Elolvastva a kísérletek anyagait, azt láttam, hogy azokban az esetekben, amikor úgy hozták létre a károsodást az állatokban, hogy közben ezt az anti-

A Győrújbarát díszpolgára kitüntetés átadása (Fehér János és Juhászné Árpási Irma)

oxidáns vegyületet alkalmazták, a májenzimek nem voltak olyan kóros szinten, mint amikor nem alkalmazták. Ebből azt a következtetést vontam le, hogy a dihidrokinolin antioxidáns kiviédi a májkárosító ágens hatásait.

Ekkor ástam mélyebbre a szabad gyökök kutatásában, pontosabban, hogy milyen betegséget hozhatnak létre, hogyan lehet ellenük védekezni. Vereckei András nagyon jó társam volt ebben, s amikor a klinika igazgatója lettem, el is hívtam munkatársnak. E témáról írtunk egy könyvet, amelyet később a Springer Kiadó angol nyelven is megjelentetett. A fő témám tehát ezt követően elsősorban a szabad gyökök által okozott májkárosodás lett, mondhatni, ez szabta meg szakmai pályám, életem további alakulását.

–Tehát ez a téma is jelentős eredményeket hozott, amelyhez az elmúlt két-három évtizedben több munkatársaddal együtt hűséges maradtál. E téren kik értek el még sikereket?

–A biokémiai jellegű kutatásban elsősorban Toncsev Hriszto és Blázovics Anna támogatott. Abban az időben a klinikán a Tudományos Diákkör felelőse voltam, s így magam mellé állíthattam a legifjabb kutatókat. Például Lengyel Gabriellát, aki később a Hepatológia című könyvem szerző-társa lett.

–Mindig is erősen támogattad munkatársaid szakmai karrierjét, előrelépését, akik tudományos minősítéseket írtak, és sokan vezető szakemberré nőttek ki magukat.

–Harmincon felül van azoknak a száma, akik közvetlenül e témában írták meg kandidátusi – újabban PhD – értekezésüket. A szorgalmas fiatalokat igyekszem itthon segíteni, de abban is támogatom őket, hogy külföldre juthassanak.

–Fiatal emberként pályáztál a Semmelweis Egyetem II. Belgyógyászati Klinikára, amelynek 1983-tól majd tíz éven keresztül a vezető professzora voltál. A nagy reputációjú klinika abban az időben rossz helyzetben volt, elsősorban az épületek állaga, a műszerezettség miatt. Tíz év alatt legalább „fehérré” lett meszelve – mondták sokan...

–Kicsit vissza kell mennünk az időben. Még korábbi tanítóm, Gerő Sándor professzor hívta fel a figyelmemet arra, hogy ha „vinni akarom valamire”, akkor meg kell ismernem a különböző kutatóbázisokat. Bejárhattam az ország vezető belgyógyászati klinikáit, megismerhettem az országos és a kelet-európai intézetek kutatási bázisait, és pénzt gyűjtöttem, hogy ha el lehet menni egy külföldi kongresszusra, utazhassak. Ezeket a konferenciákat a szakmában már nevet szerzett barátokra tettem szert, akikkel

azután tudományos kapcsolatot is kialakítottam. Amikor intézetvezető lettem, segítettek abban, hogy a klinikát menedzseljem. Például kétoldalú konferenciát szerveztünk a müncheni II. Belklinikával, majd egy japán klinikával építettem ki kapcsolatot. A 80-as évek végén hol Japánban, hol Budapesten voltak tudományos összejöveteleink. Ez a válasz arra, hogy hogyan indítottam a klinikát modernebb irányba. Újabb kihívást az egyetem döntése jelentett, vagyis, hogy egy gasztroenterológiai profilt is ki kell alakítani ezen a klinikán. Az első között kaptam meg a gasztroenterológiai szakképesítést az országban, elsősorban a hepatológia területén végzett munkám alapján. Amikor idekerültem, meghívtam Lengyel doktornőt, aki akkor már az I. Számú Belklinikán elsajátította az endoszkópos vizsgálmódszereket.

Az első ultrahangkészüléket a müncheni klinika professzorától, Classen professzortól kaptam, s egy endoszkópos készüléket is, amit a saját kocsimmal ajándékként hoztam be az országba. Nem új, de használható gépek voltak. Néhány év alatt a klinika eljutott odáig, hogy már a gasztroenterológiai profil is ismert volt. De ugyanígy foglalkoztam a többi kutatócsoporttal is. A hipertónia-, az endokrinológiai, az immunológiai csoport vezetőit beszámoltattam és támogattam abban, hogy pályázzanak. Persze, nagy segítség volt, hogy 1985-ben az Országos Belgyógyászati Intézet főigazgatója, továbbá a szakmai kollégium elnöke is lettem. Így az egyetem és a minisztérium jobban támogatta a klinikán folyó gyógyító-munka, illetve a kutatások fejlesztését.

–A Semmelweis Egyetem életre hívott egy német fakultást, ahová az akkori Nyugat-Németországból lehetett jelentkezni. A klinikán egy olyan csapatot kellett szervezni, amely német nyelven tud oktatni, emellett számos segédanyagot is létre kellett hozni.

–Erre nagyon büszke vagyok. A belgyógyászat német nyelvű oktatását én valósítottam meg, jegyzeteket is írtunk a Németországból jövő hallgatók számára.

–Ez a szerteágazó siker egyes kollégáknak nem volt „túl sok”?

–Voltak irigyeim, de azt éreztem mindig, hogy becsülettel tudom vállalni a feladataimat. A méltatlan támadásokat, a nehéz időszakot igyekeztem hamar feledni.

–*Melyek szakmai pályafutásod mérföldkövei?*

–Számos konferencián vettem részt mint kutató, majd a szervezője is lettem hazai és nemzetközi konferenciáknak. Ezek közül kiemelném az 1990-ben tartott Európai Májkutató Társaság kongresszusát, amely hatalmas szakmai siker volt, valamint az International Gastro-Surgical Club 1996-ban rendezett világkongresszusát. Öröm volt számomra, hogy mindkettőnek elnöke is lehettem. Ugyancsak elnöke és a tudományos szervezője voltam az 1998-ban Budapesten rendezett Életbiztosítási Világkongresszusnak (ICLAM).

–*A „Fehér-jelenséghez” hozzá tartozik, hogy időnként előáll új ötletekkel. Az utóbbi években az élet minőségéről és örömeiről szóló kezdeményezés élére álltál, kongresszusokat szervezel, előadásokat tartasz. Az „életöröm” rendezvényt sorozat hogyan kezdődött?*

–Közismert, hogy a lelkileg kiegyensúlyozott, örömtelien teljes életet élő emberek átlagéletkora magasabb a többiekéhez képest. Ez volt az indító gondolata annak, hogy olyan konferenciákat kell szervezni, amelyek felhívják a figyelmet arra, hogy hogyan lehet jobb életminőséggel élni. Az életöröm legyen a vezérelv és tanítsuk egymást élni... Minden, ami az ember számára

szép és kellemes, lett legyen az a hitbéli öröm, a szellemi öröm, az alkotás öröme vagy a test örömei: a jó étel, ital, a szerelem, a jó szex, a sport, mindmind növeli az örömhormonok szintjét és véd a betegségekkel szemben. A Bükfürdön megrendezett első konferenciánk egyik előadója Schweitzer József főrabbi volt, aki a zsidóság lelki boldogságáról beszélt, Várszegi Asztrix főapát a kereszténység boldogság-érzéseiről tartott előadást, de ott volt Madarász Iván zeneszerző is, aki például a zeneszerzés által kiváltott örömről szólt. A második rendezvényt *Az idők egészsége* címmel szerveztük, amely a kormányprogramban is szerepelt. Itt

Fehér János

1932. november 23-án született Kisbaráton.

Szakmai pályafutásának legfontosabb állomásai

1958–1961 egyetemi gyakornok, Budapesti Orvostudományi Egyetem Kórbonctani Osztálya, majd a Koltói Klinikák
1961–1972 egyetemi tanársegéd, Budapesti OTE III. Belklinika
1972–1979 egyetemi adjunktus
1979–1983 egyetemi docens
1983–1993 egyetemi tanár, igazgató a Semmelweis OTE II. Belgyógyászati Klinikán
2002. július 1. emeritus professor, nyugalmazott egyetemi tanár, szaktanácsadó, Semmelweis Egyetem, II. Belklinika
1986–2001 igazgató, Országos Belgyógyászati Intézet
1986–1991 a Belgyógyászati Szakmai Kollégium elnöke

Tudományos közlemények, könyvek

Könyvek száma: 15
Könyvfejezetek: 34
Tudományos publikációi: több mint 375
Szabadalmainak száma: 6

Számos hazai tudományos társaság tagja

A Magyar Arteriosclerosis Társaság titkára és pénztárosa
a Tudományos Minősítő Bizottság klinikai szakbizottságának titkára
a Magyar Arteriosclerosis Társaság főtítkára
a Magyar Arteriosclerosis Társaság alelnöke
a Magyar Gasztroenterológiai Társaság Hepatológiai Szekciójának főtítkára

a Magyar Gasztroenterológiai Társaság főtítkára
a Magyar Gasztroenterológiai Társaság elnöke
a Magyar Gasztroenterológiai Társaság past presidentje
a MOTESZ-elnökségi tag
a MOTESZ elnöke
a Magyar Életbiztosítási Orvostani Társaság alapítója és elnöke
1998-tól a Magyar Szabadgyógykutató Társaság elnöke
2002-től a Magyar Életbiztosítási Orvostani Társaság örökös tiszteletbeli elnöke
2001-től a Magyar Tudományos Akadémia Klinikai Bizottságának tagja
2001-től a Magyar Tudományos Akadémia választott köztestületének tagja

Nemzetközi társaságok és szervezetek

1976-tól az International Association for Study of Liver tagja
1978-tól a European Association for the Study of Liver tagja
1978-tól a Nemzetközi Arteriosclerosis Társaság tagja
1980–1986 Nemzetközi Arteriosclerosis Társaság Pénzügyi Bizottságának tagja
1985–1998 az International Gastro-Surgical Club alapító tagja
1986-tól az International Society for Oncodevelopmental Biology and Medicine tagja
1988-tól a SNEMGE tagja
1988–1998 az International Gastro-Surgical Club Executive Committee tagja
1990–1991 a 25th Annual Meeting of EASL elnöke
1990–1991 a European Association for

the Study of Liver elnöke
1992–1998 az (újjászervezett) Magyar–Finn–Észt Orvostársaság alapítója és elnöke
1993–1995 a Nemzetközi Szabadgyógykutató Társaság Magyar Szekciójának elnöke
1997-től az International Medical Association for Experimental and Clinical Research elnöke
1998-tól az International Society of Prevention in Clinical Medicine elnöke
1998-tól a European Commission (Brussels) Cost program magyar képviselője a Technical Committee of Medicine and Health keretében
2001–2002 a Közép-kelet-európai Életbiztosító Társaság elnöke

Legfontosabb kitüntetések

Hetényi Géza emlékérem
Markusovszky Lajos-emlékérem
Man of the year, Nemzetközi Biograph Intézet, USA
MOTESZ-díj
International Gastrosurgical Club emléklapok
1997 Győr-Sopron megye emléklapok
1998 Halász Géza-emlékérem
1998 Pro Optimo Merito in Gastroenterologia
1999 Tangl Ferenc-emlékérem
2000 Győr-Moson-Sopron Megyei Petz Aladár Oktatókórház milleniumi emléklapok
2000 SOTE Doktori Iskola emléklapok
2001 Semmelweis-emlékérem
2002 Győrújbarát díszpolgára
2003 Haynal Imre-emlékérem
2003 A Semmelweis Egyetem professor emeritusa
2003 A Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje

az időskori örömforrásokkal foglalkoztunk. A gyermekek és ifjúság egészsége következett, a játék mint örömszerzés témakörével... Az ideai összejövételnek a *Környezet és egészség* az alcíme. A táj adta örömek, a kelle-

mes borfogyasztás lesznek a témák. Véleményem szerint ugyanis nemcsak az alkohol tiltásával kell foglalkoznunk, hanem azokkal a bizonyítékokkal is, amelyek igazolják, hogy a kultúrált alkoholfogyasztás, borivás pozitív

hatással van a szervezetre. Több előadást is tartottam a borfogyasztásról, a bor történeti háttéréről, a borterápia tudományos háttéréről.

– *Igaz, hogy többszörös borlovag vagy?*

– A borral való foglalkozás eredményeként, igen. Hozzátenném, hogy ez szorosan összefügg a tudományos élettel, hiszen a borban polifenolok vannak, ezek szabadgyök-fogók, tehát a szabadgyök-kutatásomhoz szervesen hozzátartozik ez a terület. Lugasi Andrea munkatársam disszertációja például épp a borban is megtalálható polifenolokról szól.

Ha sikerül a magyar borokról élet-tani szempontból bebizonyítani, hogy ugyanolyan jók, mint a francia borok, és ezt megfelelő módon publikálni is tudjuk, akkor ez például bor-gazdasági szempontból is igen fontos argumentum.

– *A számos elismerés és kitüntetés közül melyiket tartod a legértékesebbnek?*

– Erre nagyon nehéz válaszolni. Minden szakmai kitüntetésnek örültem. A Magyar Köztársaság Közép-keresztje nagy büszkeség és megtiszteltetés volt. De amikor Győrújbarát díszpolgárrá avatott, az érintett meg a leginkább, hiszen onnan származom, és a falu megbecsülése lelkileg a mai napig is mélyen hat rám.

Gyimesi Andrea

Illusztráció: Fodor Tímea

HÍR

Tabán Helytörténeti Gyűjtemény és Dokumentációs Központ

A Tabán soknemzetiségű városrész volt: szerbek, németek, görögök, olaszok és magyarok laktak itt évszázadokig egymás mellett. A Tabán fénykora a XIX. század elején volt, amikor a híres tabáni kiskocsmák vonzották a pesti közönséget, költők, írók jártak ide. A Mélypince Krúdy kedvenc kocsmája volt, a Háromcsőrű kacsa Szabó Lőrincet, Vészi Endrét ihlette meg.

A Tabánt lebontották, a tabáni lakosokat kitelepítették, de hívei és Fischer Árpád helytörténész gyűjtőmunkája nyomán 2002 áprilisában megnyílt a Tabán Múzeum. (Tabán Múzeum, 1013 Budapest, Döbrentei utca 9.) *Nyitva tartás:* szerda, péntek, szombat 14–18 óráig, vasárnap 11–18 óráig, a belépés ingyenes.

A Tabán Társaság 2005-ben tervezett programjai:

- Juniális a Tabánban.
- Tabáni regatta és fesztivál – a tabáni kézművesség és gasztronómiai bemutató.
- Tabáni szüret.
- Békességóhajtás – irodalmi és egyházzenei délután, december első hetében.

További információ: Jankóné Pajor Ildikó, elnök, telefon: (1) 201-7093.